

ка теория на така нареченитѣ „болести отъ настинка“, трѣбва да признае, че заразата прѣдставлява единъ важенъ етиологически моментъ. Знае се отъ наблюдѣнията надъ хората и отъ опити надъ животни, че, поради разни влияния, като гладъ, силно напрѣгане, прахъ, отрови, се създаватъ тѣлесни поврѣди, които ставатъ по-сетнѣ благоприятна почва за зараза. Така щото, не трѣбва да се мисли, че всички болести се явяватъ отъ настинката.

Само по себе си разбира, че хора, навикнали отъ дѣтинство на студенъ климатъ, противостоятъ по-лесно на студа. Така е съ нашето селско население, което е много по-малко наклонно къмъ простуда отъ колкото градското, макаръ градскитѣ жилища и отопленията имъ да сж много по-удобни отколкото жилищнитѣ помѣщения на селянитѣ. При тия неудобни жилища селянитѣ по-малко сж изложени на настинка, защото сж калѣни и могатъ да противостоятъ на лошитѣ климатически условия. Ималъ съмъ случай да видя срѣдъ зима селяни подъ голѣма снѣжна вѣялица да си водятъ колата съ отворени гърди, а снѣгътъ да вали въ оголенитѣ имъ пазви и да вали снѣгъ надъ космитѣ на гърдитѣ имъ. Когато съмъ пжтувалъ зимно врѣме по селата, виждалъ съмъ да излизатъ изъ бордеитѣ си голи циганчета само по ризка и да газятъ снѣга съ боси крака. Въ Търново